

Ένα καταπληκτικό ποδήλατο

Ένα δραστήριο κορίτσι με το όνομα Αόιφε ζούσε σε ένα φιλόξενο χωριό στην Ιρλανδία. Παρά τη μεγάλη πρόκληση που αντιμετώπιζε -γεννήθηκε χωρίς πόδια- η Αόιφε ξυπνούσε κάθε πρωί με ένα μεγάλο χαμόγελο, έτοιμη να αντιμετωπίσει ό,τι έβρισκε μπροστά της. Όλοι στο χωριό τη λάτρευαν. Το γέλιο της ήταν σαν μουσική στα αυτιά τους και η ενέργειά της ήταν τόσο μεταδοτική που η κουβέντα μαζί της έφερνε σε όλους καλή διάθεση.

Η Αόιφε έβρισκε την ευτυχία στα μικρά πράγματα γύρω από το χωριό της, όπως το να ακούει τα φύλλα να θροΐζουν στον άνεμο, τη ροή του ποταμού και τον ζεστό ήλιο στο πρόσωπό της. Της άρεσε επίσης να βλέπει τα έντομα να σέρνονται (ήξερε όλα τα ονόματα των εντόμων) και τα πουλιά να κελαηδούν.

Ήταν πάντα γεμάτη χαρά, αλλά μια μικρή θλίψη την κυρίευε κάθε τόσο. Παρόλο που όλοι γύρω της ήταν τόσο αξιαγάπητοι, δεν ένιωθε ποτέ ότι ανήκε πραγματικά εκεί. Ένιωθε πάντα διαφορετική. Πάντα υπήρχαν δραστηριότητες στις οποίες δεν μπορούσε να συμμετάσχει, όπως το τρέξιμο στο δάσος, το ποδήλατο ή το άλμα στο τραμπολίνο. Το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να παρακολουθεί από το περιθώριο πώς τα αδέρφια της και τα άλλα παιδιά από το χωριό τις απολάμβαναν.

Η Αόιφε βολεύτηκε δίπλα στο παράθυρο ένα βροχερό ιρλανδικό πρωινό. Άκουγε τις φωνές των αδελφών της σε ένα άλλο δωμάτιο καθώς παρακολουθούσε τις σταγόνες της βροχής να γλιστρούν στο τζάμι. Άπλωσε το χέρι της και άρχισε να σχεδιάζει σχήματα στην ομίχλη του παραθύρου. Ξαφνικά, ένα χτύπημα έκανε την καρδιά της να αναπηδήσει. Η μαμά της έσπευσε να απαντήσει, και η Αόιφε τέντωσε το λαιμό της για να δει ποιος ήταν. Ένας άγνωστος κρατούσε μια ομπρέλα στην πόρτα για να προστατευτεί από τη βροχή.

«Γεια σας», είπε ο άνδρας με ένα ζεστό χαμόγελο. «Είμαι ο Φρανκ από το "Βαριετέ", μια φιλανθρωπική οργάνωση για τα παιδιά, και σας έχω μια έκπληξη».

Τα μάτια της Αόιφε άνοιξαν από ενθουσιασμό. Η μαμά της της είχε μιλήσει για το "Βαριετέ", αλλά δεν περίμενε ότι θα την επισκέπτονταν.

«Μια έκπληξη για μένα;» ρώτησε ενθουσιασμένη η Αόιφε.

Ο Φρανκ έγνεψε, με το χαμόγελό του να γίνεται πιο πλατύ. «Ναι! Έχουμε ακούσει για σένα και θέλαμε να κάνουμε κάτι ξεχωριστό».

Η καρδιά της Αόιφε χτύπησε δυνατά. «Τι θα μπορούσε να είναι; Ένα ωραίο παιχνίδι; Μια διασκεδαστική περιπέτεια; Το ξέρω!» Η Αόιφε σκέφτηκε: «Ίσως να πάρω ένα καινούργιο αναπηρικό καροτσάκι». Πάντα ήθελε ένα κόκκινο αναπηρικό αμαξίδιο.

«Θα πάρω καινούργιο αναπηρικό καροτσάκι;» - Η Αόιφε έμεινε άναυδη, κοιτάζοντας τη μαμά της και μετά ξανά τον άντρα από το "Βαριετέ" - «Ένα κόκκινο αναπηρικό καροτσάκι που πάντα ονειρευόμουν;»
Η μαμά, ο μπαμπάς και τα αδέρφια της γελούσαν ως απάντηση.

«Ίσως» - είπε ο Φρανκ, κλείνοντάς της το μάτι με τόλμη - «Λοιπόν, άκουσα καλά ότι σου αρέσει το κόκκινο;»

«Ναι» - χαμογέλασε η Αόιφε - «το βυσσινί-κόκκινο χρώμα είναι το αγαπημένο μου».

«Η επιθυμία σου είναι διαταγή μου» - γέλασε ο Φρανκ, υποκλινόμενος παιχνιδιάρικα στην Αόιφε.

Η Αόιφε δεν μπορούσε να συγκρατήσει τον ενθουσιασμό της «Ζήτω, ζήτω!» αναφώνησε χαρούμενη.

Καθώς περνούσαν οι μέρες, ο ενθουσιασμός της Αόιφε ανέβαινε. Φανταζόταν όλες τις περιπέτειές της με το καινούργιο, βυσσινί-κόκκινο αναπηρικό καροτσάκι της.

Μια μέρα, η ομάδα από το "Βαριετέ", η οποία ήταν εξαιρετικά καλή στο να φτιάχνει πράγματα, επέστρεψε στο σπίτι της με τα εργαλεία της. Έστησαν ένα εργαστήριο κάτω από ένα κιόσκι στον κήπο της και άρχισαν να δουλεύουν.

«Γεια σου Αόιφε, είσαι έτοιμη για την ιδιαίτερη έκπληξή σου;», ρώτησε ένας από αυτούς χαμογελώντας.

Τα μάτια της Αόιφε έλαμψαν από χαρά καθώς έγνεψε με ενθουσιασμό. «Ναι, ανυπομονώ! Σας ευχαριστώ πολύ που το κάνετε αυτό για μένα».

Οι άνδρες άρχισαν να εργάζονται. Μέτρησαν το αναπηρικό καροτσάκι της και το νέο αναπηρικό καροτσάκι. Ζωγράφισαν κάτι στα μπλοκάκια τους και μετά έκαναν πολύ θόρυβο με σφυριά, πριόνια και άλλα εργαλεία που δεν είχε ξαναδεί. Το αναπηρικό καροτσάκι που έφτιαχναν είχε διαφορετικό σχήμα από το παλιό που είχε.

Καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας, όλοι οι γείτονες περνούσαν από εκεί. Ένας έφερε ένα σπιτικό πορτοκάλι γλυκό για να το απολαύσουν όλοι οι εργαζόμενοι. Ένας άλλος ήρθε με το μεσημεριανό γεύμα. Άλλοι πάλι έφεραν κάποια πρωτότυπα δώρα.

Η Μάγκι από τη διπλανή πόρτα της έδωσε πολύχρωμες κορδέλες με φούντες για να διακοσμήσει το νέο της αναπηρικό αμαξίδιο. Η Τριόνα της έδωσε αυτοκόλλητα με όλων των ειδών τα ζωύφια για να κολλήσει πάνω τους. Και η Σινέντ της έδωσε το πιο όμορφο καμπανάκι με μια λευκή μαργαρίτα στη μέση. Η Αόιφε ήταν ευγνώμων για την καλοσύνη τους, αλλά αναρωτιόταν πού θα τα κολλούσε όλα αυτά. Δεν ξέρουν ότι ένα αναπηρικό καροτσάκι δεν χρειάζεται κορδέλες με φούντες, αυτοκόλλητα και καμπανάκι;

«Δεν πειράζει» - σκέφτηκε χαρούμενα η Αόιφε καθώς παρακολουθούσε τους άντρες του "Βαριετέ" στη δουλειά τους.

«Πρόσεχε με το πριόνι, Φρανκ», άκουσε η Αόιφε τον έναν να λέει στον άλλον.

«Μην ανησυχείς, το αναλαμβάνω εγώ», απάντησε με αυτοπεποίθηση ο Φρανκ.

Αλλά μια μεγάλη καταιγίδα έπληξε ξαφνικά το χωριό, ενώ όλα πήγαιναν καλά. Η βροχή έπεφτε καταρρακτωδώς και φαινόταν ότι τα πάντα, συμπεριλαμβανομένης της σκληρής δουλειάς τους, θα ξεπλένονταν.

«Ωχ όχι, η καταιγίδα!» φώναξε πανικόβλητη μια από τις εργάτριες καθώς η μαμά της Αόιφε έσπρωχνε το αναπηρικό καροτσάκι της μέσα στο σπίτι.

Οι άντρες που δούλευαν στο ποδήλατό της προσπάθησαν με κάθε τρόπο να προστατεύσουν τα πάντα, αλλά το εργαστήριο του κήπου σύντομα πλημμύρισε και όλα τα μέρη του αναπηρικού αμαξιδίου βρέθηκαν κάτω από το νερό.

Η Αόιφε ένιωσε την καρδιά της να βυθίζεται. Της άρεσε πολύ η βροχή όταν δημιουργούσε ομίχλη στο παράθυρο και μπορούσε να ζωγραφίζει σχήματα στην ομίχλη με το δάχτυλό της. Αλλά σήμερα, κάθε σταγόνα βροχής ξέπλενε τα όνειρά της. Ένιωθε τόσο λυπημένη και απελπισμένη.

«Τι θα κάνουμε τώρα;» ρώτησε η Αόιφε, με τη φωνή της να τρέμει από ανησυχία.

Αλλά υπήρχε ακόμα ελπίδα, ακόμα και μέσα σε όλο αυτό το χάος.

«Μην ανησυχείς, Αόιφε. Θα βρούμε έναν τρόπο», είπε ένας από τους άντρες του “Βαριετέ” αποφασισμένος.

Και δεν τα παράτησαν. Δούλεψαν σκληρά όλη μέρα και όλη νύχτα για να σώσουν ό,τι μπορούσαν. Όσα κομμάτια έλειπαν σύντομα αντικαταστάθηκαν με τα κομμάτια που έβγαλαν οι γείτονες από το χωριό στα υπόστεγα τους. Σύντομα, η αναπηρική καρέκλα ήταν έτοιμη.

«Ουάου!» αναφώνησε η Αόιφε, νιώθοντας ευτυχία. Ήταν καλυμμένο με μια κόκκινη κουβέρτα, όχι στην κατακόκκινη απόχρωση που της άρεσε, αλλά δεν είχε σημασία. Εξάλλου, ήξερε ότι από κάτω βρισκόταν το νέο της αναπηρικό καροτσάκι, και έλπιζε ότι θα το έκαναν βυσσινί-κόκκινο, όπως το ζήτησε.

Τελικά, ήρθε η στιγμή της αποκάλυψης. Καθώς ο άντρας του “Βαριετέ” σήκωσε την κουβέρτα, η Αόιφε είδε το πιο περίεργο αναπηρικό αμαξίδιο που είχε δει ποτέ.

«Περιμένετε», είπε μπερδεμένη. «Δεν είναι ένα κόκκινο αναπηρικό αμαξίδιο - είναι ένα κόκκινο τρίκυκλο», αναφώνησε με χαρά η Αόιφε.

Τα μάτια της μεγάλωσαν από έκπληξη, καθώς ο άνδρας εξήγησε ότι η φιλανθρωπική οργάνωση "Βαριετέ" ανακυκλώνει ποδήλατα για παιδιά με αναπηρίες. Έφτιαξαν ένα ποδήλατο μόνο για εκείνη που θα της ταίριαζε απόλυτα, ανεξάρτητα από τα πόδια που της λείπουν. Αυτό το μοναδικό δώρο, προσαρμοσμένο στις ανάγκες της, γέμισε την καρδιά της με δυσπιστία και χαρά.

Το νέο τρίκυκλο της Αόιφε στεκόταν ψηλά και περήφανο, λάμποντας στο φως του ήλιου σαν πολύτιμο ρουμπίνι. Κατακλυσμένη από συναισθήματα, η Αόιφε το κοίταξε έκπληκτη. Αλλά αυτό που είδε δεν ήταν μόνο ο βυσσινί-κόκκινος μεταλλικός σκελετός του ή οι κορδέλες με τις φούντες που της χάρισε η Μάγκι, τα αυτοκόλλητα με τα ζώδια που πήρε από την Τριόνα ή το καμπανάκι με τις μαργαρίτες από τη Σινέντ. Αντίθετα, είδε ένα σύμβολο ελευθερίας και ατελείωτων δυνατοτήτων στο βυσσινί κουβάρι της χαράς.

Η καρδιά της Αόιφε φούσκωσε από ευγνωμοσύνη και ενθουσιασμό. Η πιθανότητα να κάνει ποδήλατο μαζί με τους φίλους και την οικογένειά της τη γέμισε με μια συγκλονιστική αίσθηση χαράς.

«Έλα, Αόιφε, για να δούμε πώς πάει!» είπε ενθουσιασμένος ο Φρανκ από το "Βαριετέ".

Με τρεμάμενα χέρια και μια καρδιά που έσφυζε από χαρά, η Αόιφε ανέβηκε στο καινούργιο της ποδήλατο. Καθώς έκανε πετάλι, τα αδέρφια της και οι γείτονές της την επευφημούσαν, με τις φωνές τους να αντηχούν στο χωριό.

«Κοιτάξτε με, κάνω ποδήλατο!» φώναζε η Αόιφε, με το χαμόγελό της να φωτίζει όλο το δρόμο.

Όλοι, ενωμένοι στο πλευρό της, παρακολουθούσαν έκπληκτοι την Αόιφε να κάνει βόλτες δίπλα τους. Το χωριό βούιζε από γέλια και ζητωκραυγές καθώς η Αόιφε έτρεχε, νιώθοντας σαν να πετούσε.

Σύντομα, τα αδέλφια της την πλησίασαν για να κάνουν αγώνα με τα ποδήλατα.

Εκείνη τη μαγική στιγμή, όλοι ένιωσαν μια αίσθηση θαυμασμού - μια υπενθύμιση των εκπληκτικών πραγμάτων που μπορούν να κάνουν οι άνθρωποι όταν συνεργάζονται. Καθώς η Αόιφε έκανε πετάλι, τα μαλλιά της αναπηδούσαν στον αέρα και το γέλιο μεταφερόταν με το αεράκι. Ήταν γεμάτη δέος. Ένα συναίσθημα που συγκέντρωνε ένα μείγμα συναισθημάτων. Από τη μία πλευρά, ένιωθε φόβο για την ταχύτητα του τρίκυκλού της. Ταυτόχρονα, ένιωθε σαν να αιωρείται στον αέρα και να βλέπει την ομορφιά της φύσης που τόσο αγαπούσε από μια διαφορετική οπτική γωνία. Καθώς επικεντρωνόταν στην εξάσκηση των δεξιοτήτων της στην οδήγηση του τρίκυκλου, ένιωθε βαθιά ευγνωμοσύνη προς την οικογένειά της, τους φίλους της και τους ανθρώπους της φιλανθρωπικής οργάνωσης "Βαριετέ" που έκαναν αυτή την ημέρα την πιο ευτυχισμένη της ζωής της.

Cofunded by
the European Union

léargas

The European Commission's support for the production of this publication does not constitute an endorsement of the contents, which reflect the views only of the authors, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.